

drage til at simplificere Fattiglovgivningen og lette dens Anvendelse. At der ikke i deres historiske Forudsætninger indeholdes nogen Grund til deres Bibeholdelse, turde fremgaa af de ovenstaaende Bemærkninger. Det, der skulde tale herfor, skulde være den Betragtning, at der ikke burde tillægges en forvarig Sygehjælp, som en Person modtager udenfor sin Forsørgelseskommune, den Betydning, at den afbryder hans Erhvervelse af Forsørgelsesret, idet hans Afgang til saadan Erhvervelse herved vilde blive for beværliggjort. Men en saadan Betragtning vilde i Virkeligheden føre langt videre og konsekvent lede til aldeles uantagelige Resultater. Man vilde nemlig med lige saa stor Føje kunne hævde, at det samme maatte gjælde om enhver forvarig Understøttelse til Afhjælpning af anden almindelig, forekommende uforsthyldt Trang, f. Ex. Trang hidrørende fra Arbejdsløshed. Som Forholdene have udviklet sig, turde det blandt den Del af Befolkningen, som lever fra Haanden og i Munden, være en lige saa almindelig Trangsarsag, at Vedkommende ikke seer sig i Stand til at forstaffe sig Arbejde, som at han eller hans Familie bliver syg, og der synes derfor ikke at være nogen særlig Grund til at gjøre Forskel herpaa og paa Sygdom, og da navnlig ikke, naar henses til den Afgang, der særlig i Kjøbscederne høves til at erholde Sygehjælp uden Fattigvæsenets Mellemkomst, og til den Udvikling, Sygekassainstitutionen har faaet. Dette turde blive end mere indlysende, naar den sidstnævnte Institution med betydelige Ofre fra det Offentliges Side faaer et saa stort Omsving som tilstøttet ved det i indværende Rigsdagsamling fremsatte Forslag til Lov om anerkjendte Sygekasser, ved hvilken der vil blive givet Befolkningen en let tilgængelig Afgang til paa tyldig Maade at sikre sig mod paa Grund af Sygdom at falde Fattigvæsenet til Byrde, og naar den yderligere Begunstigelse, der ved § 65 i nærværende Lovforslag tilstaaes dem, der have benyttet sig heraf, tages i Betragtning. Ved i særlig Grad at behandle Sygehjælp anderledes end anden Fattighjælp modvirker man ogsaa Sygekassernes Fremgang og virker hæmmende paa den frivillige Velgjørenhed. Desuden vil der for en Del raades Bod paa Savnet af Reglerne i Frd. af 24. Januar 1844 § 13 jfr. Bl. af 29. Decbr. 1829 ved Bestemmelsen i § 43 Littr. b. om, at Opholdskommunens Udvalg til Læger og Jordemødre ikke kan forlanges refunderet af Forsørgelseskommunen og saaledes ikke heller afbryder Erhvervelse af Forsørgelsesret — en Bestemmelse, der forsaavidt gaar videre end de førstnævnte Regler, som den ikke er knyttet til visse Be-

tingelser i Henseende til forudgaaende Ophold eller Tjeneste og ikke heller er begrændset i Tid. Endelig er i § 51 for Sygehjælpen Vedkommende Kommunernes Berettigelse til at forlange den Trængende hjemmefra særlig begrændset, og denne er saaledes paa fremtrædende Maade bekyttet imod en af de for ham mest følelige Ulemper af Fattighjælp.

Til Kapitel I.

De i §§ 2—8 foreslaaede Bestemmelser angaaende den andre Personer paahjælpende Forpligtelse til at forsørge Trængende ere i alt væsentligt stemmende med, hvad der maa anses for gjældende Ret. Hvad særlig § 2 angaar, bemærkes, at man ikke har fundet Anledning til at søge den bestaaende Lovgivning forandret derhen, at Forsørgelsespligten for Ægtefæller skal være gjensidig. Skjovvel det i og for sig maa siges at være naturligt, at Hustruen kommer Manden til Hjælp, naar han er i Trang, og hun er i Besiddelse af særlige Midler eller Indtægter, har man dog ment, at det, endog i Tilfælde af, at Ægtefæbet ikke er ophævet ved Separationsbevilling, vilde stride mod Forholdets Natur at paalægge hende en ubetinget Forpligtelse til at forsørge Manden. Man har derfor indskrænket sig til i § 11, 1ste Stykke 1ste Punktum at optage en Bestemmelse om, at der under særlige Omstændigheder, naar Fattigvæsenet har maattet træde til, kan paalægges en Hustru Forpligtelse i den omhandlede Henseende.

De i § 9, 2det Stykke optagne Regler afvige i flere, meget væsentlige Henseender fra det Bestaaende. De hidtil gjældende Regler om Inddrivelse af Barnefædres Underholdningsbidrag til vægte Børn ere saaledes ved den anførte Bestemmelse gjorte anvendelige paa alle de i de foregaaende Paragrafer ommeldte Underholdningsbidrag. Herved opnaas bl. a. at den Inddrivelsesmaade, som tidligere støttet paa en langvarig og fast Praxis og senere i Henhold til Lov 29. Marts 1873 § 1 Nr. 6 har været benyttet med Hensyn til Bidrag til vægte Børn, og som bestaar i, at Politiet gjør Beslag paa Vedkommendes Løn, fremtidig ogsaa kan anvendes, forsaavidt angaar andre Arter af Underholdningsbidrag. Af endnu større Vigtighed er det dernæst, at ethvert Underholdningsbidrag, som nogen, være sig Mand eller Kvinde, har at udrede i Henhold til Forslagets §§ 2—8, efter den foreslaaede Regel vil kunne forlanges affonet. Som bekendt, har den tidligere brugelige Afsoning ved Fængsel paa Vand og Brød kun kunnet anvendes paa Mænd og alene